

Jagad

Av Dani Pouttu

Tjernoby 1990 kl.13:00. Fyra år efter Tjernobylolyckan. Jag och flera andra har just kommit till staden med helikopter. Vi var här för att utforska reaktor 4. Radioaktiviteten var hög och det var ännu jättefarligt och riskabelt att vara här. Som tur var det inte jag som skulle gå in dit först men jag var ändå nervös för det var livsfarligt där inne. Det var många personer som arbetade här. De flesta hade dött i explosionen. Så länge jag väntade på min tur att gå in reaktor 4 gick jag runt i staden. Jag hade med mig ett vapen eftersom att man aldrig visste vad som skulle hända här. Djuren var farligare då de hade ingenting att äta och det fanns personer som bodde kvar i staden fastän det var farligt. Som tur såg jag ingen och jag fick gå i fred. När jag var tillbaka till kärnkraftverket gick jag tillbaka till tältet. Men när jag kom in började jag fundera på om jag riktigt ville gå in. Det var så mycket radioaktivitet att jag inte ville gå. Så jag bestämde mig för att rymma härifrån. Men jag måste ha ett vapen. Det var nästan omöjligt att klara sig utan vapen. Det enda jag hade var en pistol. Jag måste ha något som är större. Jag bestämde mig för att smyga in i ett annat tält. Där fanns det flera vapen. Jag tog den bästa jag hittade och skulle precis smyga ut. Men så hörde jag vakten som var på väg in i tältet. Jag hade ingen aning om var han var så jag försökte hitta ett gömställe. Jag gömde mig under sängen. Han kom in i tältet och som tur såg han inte mig. Nu var det dags att fly.

Jag hade flytt från basen. Alarmen var högljudda och allihopa hörde dem. Jag blev jagad av en armé. Jag hörde folk som ropade. Jag visste inte var jag skulle gömma mig. Jag sökte och sökte men det fanns ingen plats att gömma sig på. Nu var det försent. Jag hörde en helikopter som var på väg till mig. Nu var det min enda chans att springa. Så jag sprang så hårt jag kunde. Men till sist orkade jag inte mera och helikoptern var nära. Jag började höra fotsteg och tittade runt mig. Jag gömde mig i gräset och hoppades på att jag inte skulle bli upptäckt. Jag hörde bilar som kom körande hårt och flera soldater som jagade mig. Men som tur såg ingen mig därför gräset var så högt. Jag hade tur då det var sommar annars hade jag blivit upptäckt. Men jag måste sticka härifrån därför att de ännu var nära mig. Jag måste rymma från Ukraina till Ryssland. Men jag visste inte hur jag skulle komma mig dit. Men till sist började jag gå. Det var ljus och jag kunde se långt. Det var faktiskt ganska fint här fastän det har varit en kärnkraftsverksolycka. Efter att jag gått ungefär två timmar kom jag till en liten by. Men jag stannade inte där eftersom att alla hus hade rasat. Jag gick lite längre tills jag kom till en stad. Jag trodde faran var över tills jag fick se soldater i hela staden. Jag hörde en soldat fråga någon om de hade sett den här personen. Jag såg att de höll upp en bild på mig. Nu visste jag att den här staden inte var säker och jag måste gå snabbt. Men det var för sent. Jag hörde någon som var bakom mig. Jag vände mig sakta om och sen fick jag se en soldat.

Jag visste inte vad jag skulle säga till honom. Han såg på mig och sen på bilden. Han visste av att det var jag. Jag visste inte vad jag skulle göra nu. Det var flera soldater här. Han skulle precis ta fram sina handbojor men jag hann springa undan honom. Han ropade så det hördes i hela staden. Soldater kom springande med vapen i händerna. Bilar försökte köra efter mig. Det kändes som Ukrainas militär var efter mig! Till sist gömde jag mig bakom en sten och hoppades på att de inte skulle märka mig. Nu kom bilarna, som tur såg de inte mig. Men nu kom soldaterna. Flera gick om stenen och märkte mig inte. Jag trodde jag skulle klara mig, men då märkte de mig. Nu var jag fast. Alla var här. Jag måste hitta ett sätt att komma härifrån. Jag vill inte ens prova att springa iväg. Det skulle vara omöjligt. Men det var mitt enda val. Kanske något av de dumaste jag hade gjort i mitt liv. Men det verkade fungera. Soldaterna var inte alls snabba och jag sprang undan lätt. De började först springa när jag var några meter bort. Men nu var de nästan ikapp mig. Det var inte lätt att springa snabbt och långt men jag klarade mig ganska långt. Jag sprang längre och längre och de tappade till sist bort mig. Jag hörde bilarna och soldaterna som började komma närmare, och närmare. Jag kunde inte springa längre. Det var som att mina ben inte fungerade och nu var de här. Jag kunde knappt gå. En av soldaterna gick fram till mig och lag handbojor på mig. Nu satt jag i en bil och kunde bara hoppas på att straffet inte var för hårt. Jag var snart framme vid polisstationen i Kiev. Jag var hungrig och trött och det kändes som att jag kunde somna när som helst.

Nu var jag framme. Det var en stor polisstation med höga staket runt hela gården. Jag gick in i polisstationen med två andra soldater. Jag hann bara se lite av insidan eftersom att jag blev instängd i en cell nästan direkt. De gav mig mat och vatten och sen gick de iväg. Det blev helt tyst. Ingen pratade. Det var som om det bara var jag här inne. Det blev mörkt och jag somnade.

Dagarna gick och jag hade inte fått någonting att äta sen jag kom till polisstationen. Jag måste rymma härifrån. Jag är törstigare och hungrigare än förut. Jag hade ännu min väska på mig och märkte att de inte hade tagit sakerna som var i den. Jag funderade vad jag skulle göra och kom på att jag kanske kunde förstöra låset. Det var riskabelt och om det inte lyckades så skulle jag sitta länge här inne. Jag slog på låset med hammaren så hårt jag kunde och dörren var öppnades. Nu var det bara att gå ut ur polisstationen. Det var inga vakter här. Men jag hade slagit på några av alarmen så jag måste skynda mig ut. Nu var det bara att springa iväg.

När jag kommit ur polisstationen så hörde jag att flera polisbilar var på väg. Jag måste snabbt komma undan dem. Det var flera polisbilar här så jag letade efter en som inte var låst. Jag hittade en med ett öppet fönster och med nycklarna i så jag hoppade i bilen och körde iväg. Fast det var för sent. Poliserna var redan här. Nu måste jag verkligen gasa iväg. Jag började köra och de började också köra. Det var många polisbilar och det kändes som det var hopplöst. Men jag kom undan snabbt och jag var bättre att köra än alla andra. Jag var långt fram och körde ännu. Jag såg bara fem polisbilar nu och det verkade minska varenda minut.

Efter ungefär en halvtimme av körande såg jag inga av polisbilarna mera. Jag började köra lite lugnare och det var inga spår av poliserna. Det var en fin sommarkväll och det var faktiskt nästan lite trevligt att köra här. Nu blev det mörkt. Lamporna på bilen fungerade inte. Jag kunde inte se var vägen var. Bensinen skulle snart ta slut. Jag måste och tanka bilen, och jag måste göra det snabbt. Jag körde lite till och nu började bilen stanna. Farten blev mindre och jag kunde inte gasa. Bensinen var slut. Jag ville inte börja gå mitt i natten så jag bestämde mig för att sova i bilen.

Det var morgon. Jag hade just vaknat. Jag frös och var hungrig. Jag försökte starta bilen men sen kom jag ihåg att bensinen var slut. Jag ville titta i bakluckan för att se om det var något där. Men det var helt tomt. Jag väntade tills det skulle bli ljusare så jag kunde se bättre. Det blev ljusare och ljusare. Det var onödigt att vänta här vid bilen. Ingen skulle ändå komma. Jag packade mina saker och började gå. Jag gick om flera städer och byar. Jag hade gått i två dagar och jag hoppades på att jag kommer ut ur landet snart. Till sist såg jag en tull. Ryssland var vid andra sidan av den. Jag måste smyga mig över eftersom att det var så många poliser där. Som tur var märkte de mig inte. Nu var jag fri. De kunde inte ta fast mig här i Ryssland och jag var äntligen fri! Nu ska jag gå hem!